

[Oluf Pedersen.]

ikke herop og fortalte, at det Resultat, man var kommet til i det Udvalg, som Landhusholdningsselskabet nedsatte, og hvoraf Hr. Hauch var Medlem, med Hensyn til Begrænsningen af Margarineproduktionen var galt. Men det ærede Medlem maa dog vide, at dette Udvalgs Betænkning er en Dom over det Forslag, som Venstre har stillet. Nu siger det ærede Medlem: Ja vel, men dette Udvalg stillede saa Forslag om en 10 pCt. Valutaafgift. Jeg maa da nok spørge: Gaar det ærede Medlem ind for denne 10 pCt. Valutaafgift? Forholdet var ikke det, at Landhusholdningsselskabets Udvalg sagde: Hvis vi ikke kan faa den 10 pCt. Valutaafgift, er det godt med en Begrænsning af Margarineproduktionen; saaledes ligger Forholdet slet ikke. Men dette Udvalg har foreslaaet en 10 pCt. Valutaafgift, og det ærede Medlem af Landstinget Hr. Hauch var jo Medlem af Udvalget. Kan man gaa ud fra, at det er noget, som Venstre nu vil tage op?

Det samme blev jo hævdet af det ærede Medlem Hr. Thomsen; han hævdede, at man skulde tage en saadan 10 pCt. Valutaafgift af alle Varer, som blev indført her til Landet, og det skulde man saa betale til Smørproducenterne. At en saadan Tanke kan fremsættes her, at det ærede Medlem Hr. Thomsen kan gøre sig til Talsmand for, at man skal tage en Afgift af alle andre Varer, og de Penge skal man saa betale Smørproducenterne for det Smør, man slet ikke har villet sælge til Hjemmemarkedet til den Pris, man har kunnet faa — det er jo ganske urimeligt, det er et Udtryk for den Tankegang, som desværre mange af Tingets Medlemmer er besjælede af, at man kan bare tage fra den ene og give til den anden, Rigsdagen skal være en Slags Fordeler. Efter disse Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Thomsen tror jeg, han burde være Deltager i det Spil, som det ærede Medlem Hr. Hasle i Gaar betegnede som at spille Idioteksogtres. Jeg tror, Kvalifikationerne er i Orden.

Thomsen: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har kun til Dels forstaaet mine Udtalelser angaaende en eventuel Forøgelse af Seddelmængden. Det ærede Medlem har rigtigt forstaaet, at Købekraften, efter min Mening maa pumpes ind i Omsætningen. Jeg ved derimod ikke, om det ærede Medlem forstaaer, at den forøgede Købekraft, som der her er Tale om, maa pumpes ind paa de Steder, hvor der virkelig er Forbrugsmuligheder, i de Lag af Befolk-

ningen, hvor saadanne Forbrugsmuligheder er til Stede, og uden den sædvanlige Gældsstiftelse, for det fører blot til det, vi kender, til en Skrue uden Ende. Af det ærede Medlems Bemærkninger at dømme har han ikke forstaaet, at Forøgelsen af Seddelmængden paa de 200 Mill. Kr., som jeg har gjort mig til Talsmand for, f. Eks. kunde sendes ud som Efterbetaling for det Underskud, der er paa Smørproduktionen for i Fjor. Hvis det ærede Medlem vil erkende, at der her er Tale om en samfundsnødvendig Produktion — og det vil det ærede Medlem sikkert —, saa maa han indrømme, at Landbruget har Krav paa at blive holdt skadeløst. Og hvordan kan det lade sig gøre uden enten ved valutariske Midler eller ad den Vej, som jeg her har tilladt mig at pege paa? Ved en Forøgelse af Seddelmængden vilde vi, som jeg gjorde opmærksom paa forleden Dag, slaa to Fluor med eet Smæk: man vilde gøre en begaaet Uret god igen, og man vilde pumpe Købekraften ind netop paa det Sted, hvor Forbrugsmulighederne er størst.

Det er klart, at Seddelmængden maa forøges; hvis man vil imødegaa Krisen og Arbejdsløsheden, saa maa Seddelmængden staa i et passende Forhold ikke til Guldet, men til Varemængden. Hvis ikke det sker, ja, saa bliver den stigende Produktion, saaledes som vi har set det, til Ulykke i Stedet for til Gavn. Men en Betingelse for, at Forbruget kan komme til at staa i Forhold til Produktionen, det er netop den, at Betalingsmidlerne er til Stede i et bestemt Forhold.

De fleste er sikkert klar over, at der maa skabes forøget Købekraft i dette Land, alene af den Grund, at Forbruget aldrig kan blive større, end Købeeften er, naturligvis. Jeg har gjort opmærksom paa, at man enten maa ind paa en anden Valutapolitik eller, paa den rigtige Maade, gaa til en Forøgelse af Seddelmængden, maaske kombinere begge Dele. Det er den Maade, hvorpaa man, og med godt Held, søger at løse Problemet i Amerika. Det er den Politik, som Præsident Roosevelt fik saa overvældende Tilslutning til ved de nys afsluttede Valg. Det er den Fremgangsmaade, som ogsaa førende Nationaløkonomer anviser. Men det skal indrømmes: det er en Tanke, som det er vanskeligt at trænge igennem med, saa længe Regeringen og saa længe førende Politikere er besjælede af det, som Dr. Jørgen Pedersen for nogen Tid siden kaldte „Guldmentaliteten“. Det er imidlertid den Vej, som vi herhjemme efter min Mening maa gaa, og det kunde ærligt talt interessere mig, om